

Tình chết

Cho đến giờ phút này, em khẳng định chắc nịch rằng: Em không yêu anh, không bao giờ yêu anh! Em chỉ sống điên loạn, sống trong cái hỗn mang tự tạo mà thôi! Cái hỗn mang của em giờ đây không phải là Chaos mà đã thành vực thẳm, vùi chôn em!

Hôm nay, em thực sự nhận ra, em đang bị cái vực thẳm ấy nuốt chửng, xâu xé. Thế là bao ngày qua, em bị tình anh giết mà đâu có hay. Tình anh quá lớn, đòi em đánh mất!

Tình em đã chết non trước khi gặp anh. Năm mười lăm tuổi, một gã đã cướp đi sự trong trắng của em. Em đâu phải là Lolita ướt át? Em chỉ là một thằng bé dốt môn Đại số, cần cải thiện con điểm. Để mua con điểm, em đã bán mình cho gã, người đàn ông ba mươi, người đàn ông mà em yêu suốt đời vì bộ râu, vì đôi mắt, vì nụ cười. Gã hết như Masaki Koh của Nhật Bản!

Thế là lần gặp đầu tiên em đã si mê gã bán sao của Masaki Koh. Ban đầu, em chỉ lại nhà gã để học kèm. Giữa buổi học, gã ve vuốt những vùng thịt non mượt của em, nào môi, nào cổ, và ngực. Rồi em oằn người trên sàn nhà, vừa van xin "ngừng lại", nhưng cũng là kích thích gã "hãy phát huy"!

Gã đưa em lên giường. Căn phòng riêng tối om, lò mờ ngọn đèn ngủ vàng vàng, ngả bóng gã cong duỗi lên tường. Em đắm vào cơn đau, cơn rã rời, cơn mê mẩn của da thịt. Và em thiếp đi.

Bừng tỉnh. Em kịp nhận ra rằng, em vừa trao thân cho thầy giáo môn Đại số. Em đã ao ước được một lần như thế này. Rồi em cảm thấy mình bệnh hoạn. Nhưng mơ ước ấy cũng đã thành sự thực.

Em bật dậy nhìn quanh. Tất cả đều mờ đục, gã Masaki Koh của đời em đắp chung chăn với em. Gã ngồi dậy, ôm em từ phía sau:

- Chúng mình cứ thế này mãi nhé!
- Em đến đây để học mà thầy. Em muốn học khá môn Đại số...
- Nhưng anh có thể cho em điểm, chỉ cần lên giường với anh.

Và thế là em lên giường với gã, vào khoảng chín giờ sáng thứ Bảy, đều đặn mỗi tuần. Em yêu gã, người thầy giáo hơn em phân nửa tuổi đời, Sau này, em không thể yêu ai được nữa. Nếu say mê ai, có lẽ cũng vì người đó có một nét giống Masaki Koh hoặc giống gã. Nhưng anh thì chẳng giống ai trong hai người họ. Vì sao em chấp nhận đắp chung chăn với anh là một câu chuyện dài. Em chưa thể hấp tấp kể vội trong trang giấy nhàu này. Em đã vò nát những tờ giấy này nhiều lần. Nhưng rồi lại vuốt thẳng nó ra. Nhiều khi em sợ, khi viết những điều này, ai đó đọc được sẽ nguyên rửa em. Em sợ xã hội sẽ vùi em xuống hầm, trút xuống đó những lời thóa mạ. Em cũng sợ cái thế giới mà em đang sống, đầy những điều làm em khủng hoảng. Em không biết mình làm đúng hay sai, không biết mình rồi đây sẽ bị hậu thế phê phán hay khen ngợi?

Có lần, nằm bên gã, vào một buổi sáng mưa bay nhẹ nhẹ, em vô thức hỏi:

- Chúng mình rồi sẽ được mãi mãi như buổi đầu anh nói?

Gã chân chùng, gãi rìa rồi đáp...

Gã thú nhận rằng, những tháng ngày gần nhau không thể kéo dài nữa, huống hồ là "mãi mãi". Gã có thể chờ em lớn. Gã có thể không lấy vợ, không cần duy trì nòi giống. Nhưng dòng họ, cha mẹ của gã thì không thể chấp nhận gã làm những điều ấy. Gã chọn một lối đi ngu xuẩn: lấy vợ và sống cả đời như thế.

Thôi thì em đành phải từ biệt một người con có hiếu, một tinh thần "hiếu" đến tuyệt đối. Em biết trách ai? Ngày đó em chỉ chấp nhận dừng lại, không đòi hỏi vì điểm số đã cao hơn trước, vì em đã có những buổi cuối tuần hạnh phúc. Quá đủ rồi phải không anh, khối kẻ muốn như thế mà chẳng được?

Nhưng giờ thì em biết mình phải nguyên rửa thứ đạo lý lỗi thời nhưng cứ một mực cho là "thuần phong mỹ tục". Gã không ý thức được nhân quyền, em cũng không níu kéo. Nhưng cũng từ đó, tình của em đã chết, chết non khi chưa kịp lớn.

Em không có thói quen tắt đèn khi ngủ. Em sợ bị bóng đêm nuốt chửng. Ai mà biết được điều gì sẽ xảy ra trong cái dạ dày tối om, găm ghềnh của nó? Giấc ngủ của em lơ lửng giữa căn phòng sáng trưng. Thi thoảng, em có để ngọn đèn ngủ ngà ngà, dịu dịu. Nhưng nó nhắc em về kỷ niệm lần đầu lên giường với người đàn ông ba mươi ấy. Rồi em chập chờn nghĩ cái cảnh mình sẽ lấy vợ. Không! – Em thốt lên. Chắc cái đêm tân hôn sẽ khủng khiếp lắm. Em xót thương cho những người trong quá khứ và hiện tại khi rơi vào cái cảnh ấy.

Thế là em cứ sống thật, chẳng yêu ai và cũng không bao giờ chịu gò bó trong cái khuôn khổ áp bức nhân quyền. Em nhìn bàn thờ tổ tiên nhà nội. Em nghe ra rả mỗi dịp giỗ tết, mình là cháu đích tôn, sẽ gánh vác cái bàn thờ Tổ này. Rồi em sẽ phải lấy vợ... Không! Em không đời nào làm cái chuyện sai trái với lương tâm. Em cũng chẳng thiết gì cái việc gìn giữ bàn thờ nhà nội. Vì dòng họ, ông bà đâu có thương em? Họ chỉ thương con của chú út, vì chú út giỏi nịnh mẹ hơn bố em.

Có những ngày què quặt góc thư viện trường Đại học chỉ để quên đi những đêm phiêu du trong giấc mộng dị thường. Em mơ thấy mình gặp lại gã, chung sống cùng gã. Gã vì em, mà bỏ cô vợ "công-dụng-ngôn-hạnh" mà gã nhọc công rước từ quê ra. Em đắm vào cuốn tiểu thuyết "Cuốn theo chiều gió" để quên gã, nếu đọc "Trà hoa nữ" thì chắc sẽ không quên được đâu!

Em đã yêu gã suốt mấy năm trời. Lên đại học được một năm, gã tìm mọi cách để gặp lại em, cho em hay cái tin, giờ đây, em và gã có cơ hội đến với nhau. Nhưng hỡi ôi, có lẽ nào, em lại trở thành kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác? Gã gắt gỏng, hôm gặp mặt:

- Em chẳng hồn nhiên như xưa gì cả! Chúng mình là tình tri kỷ, nào ai bắt bớ gì được?

Lên giường với chồng người khác, như em, có sai trái không anh?

Tình em chết rồi, gặp anh thì đâu sống lại được. Còn tình anh tưởng chừng như chết rồi, nhưng gặp em thì phùng phùng sống dậy. Em đã nói bên trên, em đến với anh không phải vì anh giống Masaki Koh hay giống gã hèn đã từng lấy vợ và bỏ rơi em. Mà em đến vì em mang trong mình sứ mệnh trả thù. Chao ôi, cái sứ mệnh mà em tự huyễn hoặc mình. Và cái sứ mệnh huyễn hoặc đó đã đưa em đến, vùi thây em xuống vực thẳm.

Ngọn gió già, chết rồi, xác hầy còn vắt vẻo trên nhánh cây phượng. Em cứ nhìn cánh phượng lặng lẽ ngoài song. Anh không nhắc, nhưng em đoán anh biết em đang nghĩ ngợi điều gì. Chiều hôm ấy, anh đã thú tội là anh trộm nhìn em, thấy em không tập trung vào bài giảng.

Em lảng tránh, cứ nói mơ hồ cảm xúc, cốt đánh lừa anh. Anh không tra hỏi thêm, mà chỉ thì thầm:

- Chúng mình cứ thế này mãi nhé!

Câu nói thoáng qua nhưng như mũi nhọn, đâm thẳng trái tim em, rỉ máu; xé toang dĩ vãng, vỡ òa. Và rồi em cũng chợt nhận ra, anh và cái gã đầu tiên đã lôi em lên giường đều tội lỗi như nhau. Hai người đều ngoại tình, đều phản bội. Nhưng anh có hèn như gã không?

Trên bức tường bải hoải, bóng anh xấp bóng em rồi co duỗi. Anh ngụp lặn trong những đợt sóng tình miên man đó. Còn em thì cứ giả vờ, tê dại da thịt nhưng bên trong mệnh mông cả một vùng tro lạnh. Vì em có yêu anh đâu!

Em phải lạnh thì mới trả thù được, khi ấy, em nghĩ vậy. Em nhớ đến người phụ nữ mang gánh nặng vì anh. Người đó không phải vợ anh, mà là cô Thúy.

Người ta truyền nhau, anh và cô yêu nhau từ thời còn là sinh viên. Ở tuổi năm mươi, ái tình trong con người dễ phai nhạt, nhưng qua lời nói, cô Thúy hãy còn nồng nàn trong tình yêu lắm. Cô yêu anh suốt những năm dài tuổi trẻ, cuối cùng, anh thành hôn với người phụ nữ khác.

Em khó chịu khi biết chuyện anh phản bội cô Thúy. Cô vẫn đẹp như những bức hình ngày trẻ. Giờ, cô là quý bà sang trọng, phong cách thanh tân biết bao. Nhìn cô cười, trông lạc quan lắm, nhưng đôi mắt em đêm tựa hồ làn nước mùa thu thì tràn đầy những nỗi buồn. Em quý cô nên nảy sinh tư tưởng trả thù.

Cuối cùng, em cũng trả thù được. Em đã nắm được trong tay trái tim của anh, mặc sức nhào nặn. Anh hay hút thuốc mỗi khi thức giấc. Em biết, trước đây, anh hút rất nhiều thuốc. Từ ngày trở thành tình nhân của em, anh hạn chế hút hơn, nhưng đối với em vẫn là nhiều.

Một buổi sớm, anh vừa hút thứ thuốc nặng, vừa nhìn màn mưa xám ngắt ngoài cửa sổ. Em cũng vừa tỉnh sau giấc ngủ mộng mị, anh dập điếu thuốc vò lấy em như muốn nuốt trọn. Em cau mày, gắt:

- Anh súc miệng đi, em ghét mùi thuốc!

Anh đi ngay. Và đó cũng là lần đầu tiên, em gọi tiếng "anh". Lên giường cũng phải gần hai tháng, em mới bỏ được tiếng "thầy". Lúc trước, anh hoài nghi:

- Trong lớp học, anh là thầy. Nhưng trên giường, đừng gọi tiếng "thầy" xa vời kia, hãy gọi là "anh". Hay em không tin anh? Em có yêu anh không?

Em chưa quen, nhưng hứa sẽ cố gắng. Làm sao em quen miệng ngay được, khi anh là một ông tiền sỹ đã năm mươi? Anh chỉ thua bố em có vài tuổi! Mưa vẫn cứ nặng nề buổi sáng hôm ấy. Anh chờ đợi tiếng "anh" này lâu rồi. Anh lại trườn đè lên em, nặng nề, đến độ ngạt thở.

Em thiếp đi rồi tỉnh lại. Xong tiết dạy, anh trở về phòng với em. Con bệnh quái ác gặm nhấm từng thớ thịt trong em. Em rã rời thân thể. Anh hôn em, chăm sóc em chu đáo biết mấy. Trong cơn mê sốt, em biết anh yêu em nhiều lắm. Em oằn người có khi là vì hồi hận.

Ngày đầu tiên, em tròn mắt nhìn anh. Anh giảng dạy say mê, có riêng phút nào ngó ngang đến em. Nhưng rồi cho đến khi, em đứng lên phản biện lý lẽ của anh, anh mới bắt đầu quan tâm đến cậu sinh viên ngồi trong góc lớp, thu mình.

Bóng chiều ngả xuống, anh ôm vào lòng thân thể mềm nhũn của em và nói không muốn xa em. Em cảm nhận được anh quý trọng từ phút giây ở cạnh em. Anh sợ một ngày nào đó sẽ mất em. Em không chịu đựng nổi nữa. Em thấy mình tàn độc với anh quá. Em đã dần vật mình trong đồng hồ mang: Liệu em có yêu anh không? Em có nên yêu anh không? Còn mối thâm tình giữa em và cô Thúy thì sao đây? Em rơi tõm xuống vực.

Rồi lại một buổi chiều đứng gió, em được cho hay rằng cái gã mà em yêu suốt đời đã chết. Em buồn lòng nhưng cũng đành tiễn gã về với tổ tiên mà gã thờ phụng bấy lâu, đành chia buồn với vợ gã. Bao năm qua, em vẫn sống ung dung, bỏ ngoài tai những lời bàn tán, những lời nói tựa cơn gió nhưng đặt trọng trách lên vai em phải gánh vác bàn thờ tổ tiên. Em không liều như gã! Dòng họ muốn em mau ra trường, ổn định việc làm, rồi phải cưới vợ, phải sinh con trai.

Mà tại sao cứ phải sinh con trai? Thế kỷ hai mươi mốt rồi mà! Ngày xưa, em nghe bà ngoại kể lại rằng lúc mẹ em mới thai nghén, bố em vội tuyên bố:

- Con gái thì gửi bà ngoại nuôi!

Lời tuyên bố của người cha có cái đầu hủ lậu vì trên đầu phải sùng bái tư tưởng mục rỗng giữa thời đại văn minh này. Hay tin cái bào thai là con trai, bố em mừng rỡ, suốt ngày nài nỉ bà nội nấu thức ăn bổ cho mẹ. Thoạt đầu, bà nội em cãi mếu:

- Giời ơi, có chắc là con trai không? Tám đứa cháu gái, tao ngán rồi!

- Chắc chắn mà, y học bây giờ tân tiến lắm! Con là trai cả, phải cố có con trai chứ! Nếu nhờ lần này không phải con trai thì còn lần sau mà mẹ!

- Nhờ lần này và lần sau lại thị mệ thì sao? Anh vào Đảng rồi đấy nhá! Không sinh được nhiều như thời chúng tôi đâu!

Họ độc mồm, độc miệng. Em nghĩ, em càng phải sống đúng với chính mình hơn, để cho dòng họ nhà em hối hận vì khẩu nghiệp. Nhưng em không thể sống dài lâu hơn. Màu đen ảm đạm đã bao trùm cuộc đời em. Đêm ấy, một đêm không trăng sao, dưới vực sâu, em mò mẫm. Vết thương của em lở loét chẳng muốn lành. Nằm cạnh anh, nhưng hồn em tha phương chốn nào. Nửa phần gửi đến tạ lỗi cô Thúy. Phần còn lại đang nhờ nhờ viếng mộ gã thầy giáo suốt đời em không quên kia. Em nửa trách móc, nửa xót thương.

Anh hỏi em đang trần trở gì vậy, em buột miệng:

- Anh ơi, sinh viên truyền nhau anh và cô Thúy trước đây từng yêu nhau. Sao anh không đến với cô Thúy?

Anh tròn mắt nhìn tôi, lặng thinh rồi lại xé toạc màn không khí im lìm đó bằng vài tiếng:

- Em muốn biết lắm à?

- Phải, em rất tò mò.

Anh kể em nghe câu chuyện dài dằng dặc. Thi thoảng, anh nhắm mắt hồi tưởng, thật lâu, rồi lại kể, lại hồi tưởng, lại kể. Đêm ấy, dĩ vãng của anh xé toạc linh hồn em, lửa tình trong anh thiêu đốt em. Em nhận ra mình vẫy vùng giữa hồn mang và sắp sửa kiệt sức.

Nào đâu có phải anh bội tình cô Thúy, chỉ vì cô Thúy không muốn làm con dâu của người mẹ chồng khó tính như mẹ anh. Cô từ bỏ tình yêu, chỉ giữ lại tình bạn tri kỷ. Cú sốc đó lớn quá phải không anh? Vậy mà em đây lại tàn độc trong suy nghĩ về anh.

Nắng tháng tư óng ánh trên sân trường, chói rọi xuống vực sâu nghìn thước. Em nhìn anh dạo gót lên giảng đường, thiếu bóng em. Em tan vào nắng, linh hồn gửi về phương nào. Tình anh quá lớn... đời em đánh mất! Mấy đêm trước, anh nói anh yêu em vì anh tìm thấy hình ảnh của cô Thúy trong đôi mắt em. Có lẽ nào đôi mắt em đã đón nhận dòng chảy mệnh mang của nỗi buồn từ mắt cô?

Ngày trước, em cứ tưởng rằng, anh phụ cô để đến với người phụ nữ khác, cũng như cái gã phiên bản của Masaki đã phụ em. Nhưng câu chuyện anh kể đã làm đảo lộn trời và đất trong tim em. Anh không hèn như

gã! Tình anh phùng lửa, nhưng không phải dành cho em đâu, dành cho cô Thúy ngày trẻ cơ. Tình anh đã thiêu rụi hồn em rồi, cứu rồi linh hồn em khỏi trở về với quỷ.

Cầu van anh thứ tha. Em đang tan ra... như làn sương khói mờ ảo, vắt vẻo trên nhánh phượng chờ gió tiễn đưa.

Lý Minh Kỳ